

[Hans Hækkerup]

mig. Og det er en del af den samtale. Da denne journalist kom med en påstand om, at der var et miljøproblem i Odense, sagde jeg, at jeg er ikke bekendt med, at der er noget miljøproblem, men i øvrigt osv.

Det er altså det højeste, man ud af 2 års pressekampagne kan finde ud af. Jeg synes egentlig, det er fuldstændig urimeligt, at jeg skal citeres på den måde og specielt af en, der kender det politiske livs arbejdsvilkår. Jeg synes, det er helt uanstændigt at lægge den slags til grund for sine vurderinger.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes ikke, der er noget specielt uanstændigt i at citere folk for noget, de har sagt, og som er så markant, at det oven i købet er blevet videreciteret og udbredt i særpublikationer over det ganske land. Hvis man ikke kan gøre det her fra Folketingets talerstol uden at overtræde anstændighedens love, tror jeg, vi skal til at kommunikere på helt andre måder, måske med bevægelser, med blikke og sigende nik og den slags.

Vi får i hvert fald meget, meget vanskeligt ved overhovedet at tale sammen, hvis vores anstændighedsbegreb i den grad bliver mimoseagtigt, som hr. Hans Hækkerup lægger op til.

I øvrigt forstod jeg, at han vedkendte sig citatet.

Må jeg sige til hr. Jørgen Estrup om SF's motiver i denne sag, at de er ganske enkle: Hovedmotivet er at bringe klarhed over, om hele denne kolossale omflytningsmanøvre overhovedet har nogen besparelse i sig, og at få de økonomiske oplysninger og beregninger, som ligger bag dette her, frem i lyset. De har jo måttet hales frem af enkeltpersoner med ombudsmandens og alle mulige andres hjælp, af folkelige organisationer, der har indgivet begæringer om aktindsigt og har kravlet rundt på de støvede hylder i Forsvarsministeriet med den ene kendelse efter den anden i hånden, havde jeg nær sagt – dette er en overdrivelse, hr. forsvarsminister – men altså med blandt andet ombudsmandens indgriben, for at man kunne få adgang til fuldstændig almindelige oplysninger.

Jeg synes stadig væk, det er en stor gåde, om der på helt væsentlige punkter her overhovedet eksisterer nogen beregninger. De er i hvert

fald aldrig nogen sinde blevet afsløret eller fremlagt.

Det, vi ønsker at undersøge, er, om dette i virkeligheden er én stor mærkværdig kommunalpolitisk studehandel uden noget som helst sagligt økonomisk eller forsvarspolitisk grundlag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Pelle Voigts meget malende beskrivelse af, hvad man kan komme af sted med at gøre ovre i Forsvarsministeriet, beroliger mig stærkt. Det er et forsvarsministerium efter min smag.

Jeg vil i den forbindelse sige, at når man ikke har fundet noget, så kan der være to muligheder. Den ene kan være, at man ikke har kigget godt nok; det kunne også være, fordi der ikke var noget at finde – efter 2½ år. Det er jo realiteten.

Der er jo mig bekendt ikke nogen her, som ikke har ønsket at svare på det, der er blevet spurgt om. Hvis der er spørgsmål, som ikke er blevet stillet, så er der anledning til at få dem frem nu, og så vil vi få dem besvaret. Det er derfor, vi har debatten. Det er derfor, vi kommer videre.

Der er ikke nogen af os, der har anfægtet SF's ret til at fremsætte et beslutningsforslag. Men der er nogle af os, der har sagt, at det er lidt mærkeligt at snakke om en ikkefolkelig debat, fordi der er indgået et forlig – og snakke om, at man er i konflikt med politikere som fænomen og fremkalder politikerlede ved det, der er sket. Det synes jeg er for stærke ord, som man skulle tage i sig igen.

Jeg vil samtidig sige til fru Hanne Thanning Jacobsen, at der er intet mærkeligt i, at der er nogle radikale på Fyn, der ikke kan lide den beslutning og de følgevirkninger.

Man kan rundt omkring i landet finde SF'ere og Radikale og alle mulige andre, som ikke kan lide virkningerne for det lokale miljø af de beslutninger, der træffes, og derfor også modarbejder dem.

Kun hvis man ikke er med i forlig, oplever man aldrig, at ens bagland stritter imod og siger noget andet. Derfor skal vi i denne sag erkende, at her går lige præcis skillelinjen mellem de lokale interesser og det, som er vores pligt, nemlig at få de overordnede interesser til at falde på plads.